

Núm. de Protocol: 2000070/2018
Núm. de Rotlle: TSJA-0000024/2019

AUTE 21-2019

PARTS:

Apel·lant: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sr. CPS

Advocada: Sra. MFL

Apel·lats: Sra. RPT

Sr. JPT

Representant: Sra. CSM

Advocat: Sr. JRL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET

Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-sis de setembre de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000070/2018**, havent estat observades les prescripcions legals. És ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència del Tribunal de Batlles, dictada en aquesta causa el 19 de novembre de 2009, va desestimar la demanda formulada pel Govern contra la resolució del Jutge de l'expropiació de data 29 de juliol de 2008 i va imposar-li el pagament de les costes del procés.

Aquesta resolució va ser confirmada per la sentència d'aquesta Sala de 22 de juliol de 2010, notificada a les parts el dia següent.

2.- Els Srs. R. i JPT van sol·licitar davant del saig l'execució de la sentència, pel que feia a la imposició de les costes processals de la primera instància al Govern. El saig va formular requeriment de pagament el 27 de juliol de 2018, notificat el 8 d'agost següent.

L'Administració va formular incident d'execució, al·legant, substancialment, que la reclamació era extemporània, ja que havia transcorregut el termini de tres anys previstos als articles 8 i 11 de la Llei general de les finances públiques.

L'aute dictat pel Batlle el 4 de febrer de 2019 ha desestimat l'incident d'execució formulat pel Govern, en considerar que l'acció per reclamar l'execució d'una sentència prescriu als trenta anys que l'Usatge *Omnes causae* disposa com a termini general.

3.- La representació del Govern ha interposat recurs d'apel·lació contra l'aute de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Resulta aplicable el termini de prescripció de tres anys, segons els articles 8 i 11 de la Llei general de les finances públiques, i en aquest cas han transcorregut més de vuit anys des de la fermesa de la sentència fins que es va sol·licitar l'execució de la mateixa.

b) No és aplicable en aquesta matèria el dret comú, ja que existeix una previsió legal expressa, i l'aplicació del costum *contra legem* està exclosa en l'àmbit del dret administratiu andorrà, com es desprèn de la jurisprudència d'aquesta Sala i del Tribunal Constitucional.

c) No procedeix la imposició de les costes causades en l'incident, en base al simple criteri del venciment, ja que no ha existit temeritat ni mala fe, que és el criteri emprat en la Jurisdicció administrativa.

4.- La representació dels Srs. PT s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament l'aute impugnat, en base a les següents consideracions:

a) El termini de prescripció de tres anys només comença a comptar des del moment en què l'obligació adquireix la condició de líquida, com resulta de l'article 11 de la Llei general de les finances públiques, i la liquidació no es va produir en aquest cas fins el moment en què es va instar l'execució forçosa.

b) En absència de previsió legal, seria aplicable el termini trentenari de l'Usatge *Omnes causae*, com declara l'aute de la Sala Civil d'aquest Tribunal de 16 de febrer de 2006.

c) Aquesta causa està relacionada amb la que té per objecte fixar el preu just de l'expropiació, que es troba pendent de resolució final.

d) Correspon a la jurisdicció administrativa el control de l'execució de les sentències.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La qüestió essencial que es planteja en aquest recurs d'apel·lació consisteix en determinar si ha prescrit el dret dels Srs. PT a demanar l'execució de la condemna en costes que es va imposar al Govern en la sentència del Tribunal de Batlles de 19 de novembre de 2009, confirmada per aquesta Sala el 22 de juliol de 2010.

Per tal de resoldre el litigi, cal tenir en compte que la referida sentència va guanyar fermesa el 23 de juliol de 2010, data en que va ser notificada a les parts la sentència d'apel·lació, mentre que el requeriment de pagament de la condemna en costes no es va acordar fins el 27 de juliol de 2018, i es va notificar el 8 d'agost següent, més de vuit anys després.

Cal tenir en compte que aquesta mateixa qüestió ja ha estat resolta en l'Aute d'aquesta Sala núm. 6-2019, de 21 de febrer, relatiu a la reclamació formulada per una altra part d'aquest mateix procés. En conseqüència, procedeix reproduir els mateixos arguments que van donar lloc a aquesta resolució.

Segon.- La qüestió litigiosa ha de ser resolta d'acord amb el que disposen els articles 8 i 11 de la Llei general de les finances públiques. El primer d'aquests preceptes regula el naixement de les obligacions econòmiques de les finances públiques, i distingeix entre les obligacions de despesa i les de pagament. Per la seva part, l'article 11 disposa que prescriuen als tres anys, llevat de disposició legal expressa, tant les obligacions de despesa com les de pagament. Com segueix dient el precepte:

"... Els terminis de prescripció comencen, en el primer cas, des de la data de presentació dels documents justificatius de l'efectivitat de la despesa, i, en

el segon cas, des de la data de notificació de la liquidació de la despesa o de l'ordre de pagament”.

Tercer.- Una recta interpretació de l'article 8 de l'esmentada Llei general de les finances públiques obliga a precisar que la despesa es produeix quan es contrau l'obligació de satisfer una determinada quantitat, mentre que el pagament suposa l'abonament efectiu al creditor de l'import degut.

En el cas que ara s'examina, l'obligació de despesa va néixer en el moment en què va guanyar ferma la sentència que imposava al Govern el pagament de les costes processals. Com que es tractava òbviament d'una quantitat il·líquida, la part beneficiada per la condemna podia demanar la taxació de les costes i, un cop determinat aquest import, naixia l'obligació de pagament per part de l'Administració.

Ara bé, l'article 11 de la Llei general de les finances públiques determina que prescriuen als tres anys tant les obligacions de despesa com les de pagament. Això suposa que la part beneficiada per la condemna en costes podia sol·licitar la liquidació dins dels tres anys següents a la ferma de la sentència que va fer néixer l'obligació de despesa i, una vegada fixat l'import corresponent, podia sol·licitar-ne el pagament dins d'un segon període de tres anys.

En realitat, la Llei general de les finances públiques estableix un sistema totalment equiparable quan es tracta dels drets econòmics de la hisenda pública, en què l'article 7 aplica igualment sengles períodes de prescripció de tres anys a la facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic, i successivament al dret d'exigir el pagament dels deutes ja liquidats.

Aquest conjunt de preceptes permet concloure que, tant en l'àmbit dels drets econòmics com de les obligacions de les finances públiques, s'aplica en termes generals el termini de prescripció de tres anys i, en aquest darrer cas, això és així tant pel que fa a les obligacions de despesa com a les de pagament. Això suposa que no resulta aplicable en aquest supòsit el termini de trenta anys de l'Usatge *Omnes causae*, que invoca l'aute impugnat, ja que existeix una previsió legal expressa en sentit contrari pel que fa a les finances públiques.

Quart.- Com abans s'ha exposat, la sentència que va imposar la condemna en costes al Govern va guanyar ferma el 23 de juliol de 2010, moment en què nasqué l'obligació de despesa a càrrec de l'Administració. Per la seva part, el requeriment de pagament del saig no es va formular fins el 27 de juliol de 2018, notificat el 8 d'agost següent, quan ja havia transcorregut amb escreix el termini de tres anys que preveu l'article 11 de la Llei general de les finances públiques.

En conseqüència, s'ha de concloure que l'obligació de satisfer la condemna en costes havia ja prescrit en aquella data.

Cinquè.- No resulta rellevant l'existència d'un altre procés que té per objecte la determinació del just preu de l'expropiació, ja que la condemna en costes es va imposar en aquest concret litigi i, en conseqüència, es tracta exclusivament d'executar la sentència que va posar terme a aquest darrer, la qual cosa era perfectament viable des del moment en què aquesta va guanyar ferma.

De la mateixa manera, les facultats de control sobre l'execució que els articles 99 i 104 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal atribueixen als Tribunals no enerven el transcurs dels terminis de prescripció.

En conseqüència, procedeix estimar el recurs d'apel·lació formulat pel Govern i, en el mateix sentit, l'incident d'execució que s'interposa contra el requeriment de pagament del saig.

Sisè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en ambdues instàncies.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, acorda:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Govern contra l'aute dictat el 4 de febrer de 2019 per la Secció Administrativa de la Batllia, el qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Estimar l'incident d'execució formulat pel GOVERN i anul·lar i deixar sense efecte el requeriment de pagament del saig, de data 27 de juliol de 2018.

3r.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en ambdues instàncies.

Aquest Aute és ferm i executiu.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa, per al seu coneixement i execució, ho acordem, manem i signem.